

Visdom från 1700-talet – Kåserier från Ragnar Dahlbergs café

Jag cyklar i det mulna vädret till Ragnar Dahlbergs café i Gamla Linköping. Det ligger i en 1700-talsgård som flyttades från Storgatan inne i centrum till denna plats någon gång på 50-talet. Innegården är vacker med sin lilla fontän precis vid ingången. Det finns några som sitter och fikar när jag kommer in. Det är lågt i taket. Jag lägger märke till de otroligt vackra och slitna trägolven, tavlor med gulddramar och överallt på alla borden vaser med blombuketter, mestadels röda nejlikor. Det enda jag saknar är ljus som brinner. En trevlig kvinna står vid en gammal silverfärgad kassaapparat. Jag betalar för en kopp te och en chokladsnitt, kalaset går på 38 riksdaler exakt. I ett annat rum får jag ta mitt te. De har fantasifulla namn som Tant Grön, Göta Kanal, Södermalms gröna, Semester, Farbror August och så vidare. Jag väljer den sist nämnda.

Jag kan inte riktigt bestämma mig för var jag ska sitta, vilket är ovanligt. Hörnen känns för mörka, så det slutar med att jag sitter någonstans i mitten av det stora rummet men precis bredvid ett fönster. Jag ser det mesta som händer. Framför mig sitter en äldre man och en kvinna och samtalar. Hans mörka stämma slår igenom överallt och jag undrar hur jag ska lyckas läsa överhuvudtaget. Dessutom är det mesta som kommer ur hans mun tyvärr inte annat än elände i mina öron. Livet verkar tungt och tråkigt för honom men han gillar i alla fall att baka bondkakor utan mandel säger han till damen i sällskapet.

Jag känner mig lite sårbar där jag sitter, jag syns egentligen alldeles för bra. Men det flesta verkar som vanligt inte intresserade av mig. De har viktigare saker att göra än att titta på en som sitter och pluggar, som att ha djupa förtroliga samtal med sin partner. Någon ropar på Ragnar. Jag tittar upp och lyssnar intensivt. Ett par sitter lite längre bort i ett hörn, de ser båda lite bekymrade ut. Kanske är de gifta på varsitt håll och har funnit varandra på jobbet? En hemlig förbindelse? Två röda kärleksfulla nejlikor står emellan dem. Kvinnan är den som pratar mest och viftar med sina händer, ibland sticker han emellan med något. Hans blick söker sig hela tiden genom rummet, jag känner mig påkommen och tittar ner i min bok. De ser inte ut som typiska föräldrar, vad det nu är? Så i mina ögon är de fortfarande ett kärlekskrankt par med dåliga samveten.

Plötsligt ser jag honom, han står mitt emot mig vid ett bord. Ett notställ står snett framför honom. En vacker man i 30-års åldern med en peruk av blont lockigt hår. På sig har en kråsskjorta i vitt och över det en rock i guldbrokad. Svarta knäbyxor i något som liknar sammet, oklanderligt vita knästrumpor och svarta skor med klack. Så drar han sin stråke över fiolen och fantastisk musik fyller hela rummet. Han spelar som i trans, notpapperna singlar ner på golvet men han verkar inte märka något, faktum är att ingen verkar märka honom överhuvudtaget.

Någon gång under eftermiddagen står plötsligt min härliga väninna Cecilia i dörröppningen tillsammans med sin mor. Vi byter några ord innan de går och sätter sig i ett annat rum. Jag bläddrar förstrött i mina studieböcker, mestadels om kommunikation. Spännande med tanke på all kommunikation som sker runt omkring mig. Sen ser jag att kvinnan i kärleksparet har rest sig och gått ut, mannen pratar i mobilen, "om 5 minuter" säger han. Jag kikar ut genom fönstret, de går tillsammans men inte hand i hand.

Det är dags att börja fotografera, jag förbannar mig själv för att jag satte mig så synligt. Tänk om jag hade ägt en riktig kamera. Jag menar en sådan där stor som riktiga fotografer har. Då skulle det inte vara riktigt lika pinsamt. Jag kunde låtsas att jag var ute på reportage och gå omkring och knäppa helt obehindrat. Men när kan man kalla sig fotograf egentligen, är det bara när man får betalt? Jag märker att det inte är lika pinsamt att fotografera mig själv när det bara är äldre i rummet. Vad kan det bero på? Men är jag inte en reporter egentligen, en reporter som skriver för en liten men exklusiv skara?

Två kvinnor med barn kommer och sätter sig. Ett av barnen skriker högt. Jag ser min chans och sätter snabbt upp kameran på bordet, ovanpå min hög av böcker och min i sammanhanget för moderna tekopp. Jag sätter den på självutlösaren och den börjar genast att räkna ner, 10, 9, 8, 7... Ingen hör klickandet men så slutar barnet att skrika och det blir knäpptyst... som i en grav... och någonstans hör man ett systematiskt klickande ljud och sen ett större och starkare klick när kameran slutligen förevigar mig. Det känns som en bomb som detonerat i rummet och jag kastar mig över mina papper och böcker och försöker låtsas om som om inget har hänt.

Jag besöker toaletten. Den är lite av en besvikelse. För modern för min smak men tack och lov har de i alla fall satt in en spegel med guldrum. Vid bordet med kärleksparet sitter nu tre äldre och samtalar. De har ingen aning vad som ögonblicket innan har spelats upp här. Tänk om ett bord kunde tala. Vilken boktitel det skulle kunna bli av det – *Mina år som bord*, *Ett bord talar ut* eller varför inte *Hemliga möten vid ett bord*. Vad skulle mitt bord säga om mig? Antagligen inte så värst mycket, jag skulle troligtvis passera revy väldigt snabbt. Det behövs två för att det ska börja hända något lovt.

Barnet i den regnbågsfärgade tröjan slår hårt med sin hand i bordet för att fånga sin mammas uppmärksamhet. Jag kommer att tänka på min son som fyller 3 år i dag. Och jag får lite dåligt samvete, för jag har inte alls lust att gå hem och äta glass och fira den lille, inte just nu i alla fall. Jag vill sitta kvar här vid mitt bord tills det mörknar, få en flaska rött vin ställt framför mig. Känna den romantiska stämningen. Vinet skulle lysa mörkrött i mitt höga glas av finaste kristall och den ädle mannen Carl Michael Bellman skulle sitta leende mitt emot mig. "Du Bellman", skulle jag säga när jag stack kniven i min hummerstjärt. "Vad handlar livet egentligen om"? Han skulle titta på mig med pliriga ögon och ta mitt glas. Snurra det

sakta mellan sina finlemmade fingrar och luta sig fram emot mig. *"Är jag född så vil jag lefva och må väl på bästa vis..."* * skulle han viska med förtrolighet till mig och höja mitt glas till en hälsning innan vinet försvann gurglande ner i hans strupe.

* Från Fredmans Sång N: o 16. Felstavningen i våra ögon sett stämmer med den tidens sätt att skriva.